

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. J. MAGOG

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΦΟΝΙΑ

Α Π' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ, ποῦ ἐβλεπε στὴν ἐξοχὴ, ἡ Γιλβέρτη Σαρμόν παρακολούθησε τοὺς προσκεκλημένους της ποῦ ἐφύγαν. Ταυτοκίνητα ἐξεκίνησαν μεθ' ἄλλων, φωτίζοντας τὸ δρόμο μὲς ἀπ' τὰ δέντρα. Μονάχα δύο ἀνδρικές σιλουέτες ἔμειναν πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ Γιλβέρτη τις κοίταξε, μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, νὰ τραβᾶνε κατὰ τὸ χωριό.

— Οἱ θαναμαστὰί μου ! εἶπε εἰρωνικά.

Μὰ ἡ λέξις αὐτὴ τὴ βύθισε σ' ὄνειροπόληση.

Εἶτανε χίρα σὲ ἡλικία ποῦ τὴν ἀπολάμβανε νὰ ξαναπαντρευτεῖ. Καὶ τὰ βλέμματά της παροξολοῦθούσαν, ἀθέλητα, τις δύο σιλουέτες.

Ἡ μιά, μὲ φαρδύτερους ὄμους καὶ ψηλότερη στὸ ἀνάστημα, ἐξεμῆδενε τὴν ἄλλη, ποῦ ἀναγκαζότανε νὰ τρέχει γιὰ νὰ προφταίνει τὰ μεγάλα βήματα τῆς πρώτης. Καὶ ἡ Γιλβέρτη ψιθύρισε τότε δύο ὀνόματα :

— Ὁ Βετρονάνδος Νταρνὰν... καὶ ὁ Ἀντρέας Μωροῦ... Ὁ κομπῶς, ὁ ἐπιτήδειος Νταρνὰν καὶ ὁ ντροπαλὸς καὶ ἀδέξιος Μωροῦ !..

Κι' ἕνα ἀκατάδεκτο καὶ περιφρονητικὸ χαμόγελο ζωογραφίστηκε πρὸς τὴν καὶ προκλητικὴν χεῖρα τῆς.

«Θαναμαστὰί» τῆς εἶπαν, ἀναμφιβόλως, καὶ οἱ δύο, μὲ τὴν ἴδια φλόγα. Κι' αὐτὸ φαινότανε ἀπ' τὸ συνεχὲς καί... ἀπαιτητικὸ κόρτε ποῦ τῆς ἔκανε ὁ Νταρνὰν, ἀφήνοντας νὰ φανεῖ ἡ βαθεῖα τοῦ πεποδησησὸς πῶς τὴν κατακτόσσε — καθὼς καὶ ἀπ' τὴν ταπεινὴ λατρεία τοῦ Μωροῦ, τοῦ ντροπαλοῦ καὶ ἀδέξιου Μωροῦ, ποῦ δὲ μπορούσε ὁ δυστυχῆς, νάχει καμμιὰ ἀπαίτηση.

Ἐκεῖνη εἰδεινε ἐνδιαφερό μόνον γιὰ τις ζωηρὲς ἐρωτοτροπίας τοῦ Νταρνὰν, χωρὶς νὰ πολυδίνει μεγάλη σημασίαν στὸ Μωροῦ.

— Ὡστόσο εἶνε ἀντίζηλοι ! εἶπε ἀπὸ μέσα τῆς εἰρωνικά. Φτάνει μονάχα νὰ μὴ ἀλληλοφασθοῦν !..

— Ἀλλοίμονο ὅμως ! ἐπρόσθεσε σὲ λίγο, δὲ μ' ἀγαπάνε τόσο πολὺ γιὰ νὰ σκοτωθοῦνε γιὰ τὸ χτήρι μου !

Καί, ἄχαρνα, σὰ νὰ τὴν ἔπιασε ἀηδία, ἔκλεισε ἀπότομα τὸ παράθυρο. Ὁ θόρυβος αὐτὸς τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἀκούσει καθαρὰ κάποιο παραέξομο κρότο — σὰν πιστολιῶ — ποῦ ἀκούστηκε πέρα, μαζουδι.

Δὲν ἀνησύχησε ὅπως πολὺ ἐπειδὴ οἱ νυχτοφύλακες ἐκείνου τὸ χωριὸν πιανόντουσαν πολὺ συχνὰ μὲ κατὰ τολμηροὺς ζωοκλέφτες ποῦ μάλιστα τὴν περιφρόνουν.

Ὡστόσο, ἀνετρίχισε ἀμέσως — καὶ κατὰ τρόπον παράξενο — ὅταν τὴν ἄλλη μῆρα τὸ πρωὶ ἔμαθε κάποιο νέο ποῦ τὴν ἀναστάτωσε ὀλόκληρη :

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα, σκοτώθησαν στὴ δημοσίᾳ τὸ Βετρονάνδο Νταρνὰν !..

Ἡ Γιλβέρτη, ποῦ ἔνοιθε πῶς κόντευε νὰ τρέλαθῆ, κατέβαλλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ κρύψει τὴν ταραχὴ τῆς. Δὲ ζήτησε περισσότερες πληροφορίες.

Ὅταν τῆς εἶπαν πῶς ὁ Νταρνὰν βρέθηκε σκοτωμένος με μιά σφαῖρα περιστροφῆς καὶ ὅτι ἕνα βαθὺ σκοτάδι ἐκάλυπτε τὸ ἐγκλημα, χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἐλπίς γιὰ τὴν ὥρα νὰ βροῦνε τὸ δολοφόνο, ἀφροῦ δὲν παρουσιάστηκε ἀκόμα κανένας μάρτυς νὰ εὐκολύνει τὴν ἀστυνομίαν, μόλις συζητήθηκε γιὰ τὴν μὴ φωνάζει :

— Μὰ πῶς !.. Ἐρῶ ἕναν ποῦ ἀσφαλῶς θὰ εἶτανε μπροστά... τὸν Ἀντρέα Μωροῦ, ποῦ συνάδωνε τὸ Νταρνὰν... Τί λέει αὐτός ;.. Τί ἰσχυρίζεται ;.. Καὶ γιὰ τί σφαιραίνει ;..

Μὰ ἡ Γιλβέρτη Σαρμόν δὲν ἔκανε καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τις ἐρωτήσεις. Σώπασε. Κ' ἔλεγε ἀπὸ μέσα τῆς.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ φονιάς... Ἐκεῖνο, λοιπὸν, ποῦ τόλγα στάσεται πραγματοποιήθηκε, καὶ τόσο σύντομα ; Ὡστε ἡ ζήλεια μεταμόρφωσε τὸ ἀνάξιον σὲ λιοντάρι ;.. Κ' ἔγινε γιὰ μένα φονιάς !.. Γιὰ μένα !..

Κ' ἡ βεβαιότητά αὐτὴ τὴν ἐπλημύρισε τρόμον καὶ τυφλὴ συνειδήσεως — τις ὁποῖες ὅμως αἰσθάνοντανε μὲ ἀπειρη ἡδονή.

Καὶ αὐτὴ εἶταν ἡ αἰτία, ποῦ τὴν ἔκανε νὰ σφάσει. Πῶς μπορούσε νὰ ἐκτελέσει τὸ τρομερὸ καθήκον νὰ προσδώσει ἕνα ἄνθρωπον ποῦ ἔγινε δολοφόνος ἀπ' τὴν πολλὴ ἀγάπην ποῦ τῆς εἶχε ;

Ἡ φρικτὴ τῆς ἀπάνθρωπης αὐτῆς πράξεως τὴν ἔκανε νὰ προσπαθῆσει, στὴν ἀρχὴ, νὰ αἰσθανθεῖ ἀγανάκτηση καὶ θυμὸν. Ἀνάμεσα ὅμως στὴν ταραχὴ ποῦ τὴν πλημύριζε ξεχώριζε καὶ κάποια συμπόνια,

κάποια συμπάθεια σχεδὸν γιὰ τὸ δολοφόνο, ποῦ ὀφείλετο στὰ τέσσαρα λόγια μὲ τὰ ὁποῖα ἐξηγοῦσε τὸ νυκτοφύλακα, γιὰ ὅλον τὸν κόσμο, δράμα :

— Γιὰ μένα !.. Γιὰ μένα !..

Αὐτὸ δὲν εἶτανε πιά δολοφονία. Εἶταν ὁ δραματικὸς ἐπιλογὴ μιάς πάλης, ποῦ γεννήθηκε ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐρωτικῆς ἀντίζηλιας.

Ὁ Μωροῦ δὲν εἶταν ἀξίως συγνώμης ἂν σὲ στιγμὲς ἀπελπισίας, πάθους καὶ λύσσας, τὰ εἶδε ὅλα κόκκινα τριγύρω του ; Ἡ χειρονομία του αὐτὴ μαρτυροῦσε γιὰ τὴ δύναμιν καὶ τὴ φλόγα τῶν αἰσθημάτων του.

— Ὡ ! πόσο μ' ἀγαποῦσε ; πόσο μ' ἀγαποῦσε !..

ἔλεγε ἀναστενάζοντας ἡ Γιλβέρτη.

Ἄν κ' οἱ ἔνοχοι ἀκόμα συζητοῦνται πολλὲς φορὲς ὅταν πρόκειται νὰ καταδικάζουν κατὰ τέτοια ἐρωτικά δράματα, πῶς μπορούσε νὰ φανεῖ ἀσπληρὴ ἡ γυναίκα ποῦ ὑπῆρξε, χωρὶς βέβαια νὰ τὸ θέλει, ἡ ἠθικὴ αὐτοσυγκοπή αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος ;

Ὁ πιὸ ἀτυχος, κατὰ τὴν δικὴ μας ἀντίληψιν δὲν ἦταν ὁ σκοτωμένος, μὰ ὁ δολοφόνος...

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, μὲ τὴν ἄσπληρη βλέμμα δολοφόνου σχεδὸν συμπάθειας καὶ φοβισμένης ὑποταγῆς ὑποδέχθηκε τὸν Ἀντρέα Μωροῦ, τὸ ἀλόγεμα τῆς ἴδιας μέρας.

Ἐκείνος, ἀνήσυχος καὶ ταραχμένος — ἡ Γιλβέρτη ἤξερε πολὺ καλά τὴν αἰτία τῆς ταραχῆς του — εἰδεινε σὰ νὰ φοβότανε γιὰ τὴν πλησίον.

Τὴν κοιτοῦσε ἀπὸ μακριὰ, μὲ τρόπον, γυρνώντας ἄλλοι τὰ μάτια του, ὅταν ἐκείνη κάρφωνε τὰ δικὰ της ἄπαντα του.

Γιὰ τὴν Γιλβέρτη, μολονοῦ δὲν ἤθελε νὰ τὸ βλέπει, δὲν μπορούσε ὡστόσο νὰ τὸ καταφέρει αὐτό. Ὁ Μωροῦ φαινότανε στὰ μάτια τῆς ἀλλοιώτικος ἄνθρωπος πρὸ ψηλός, πρὸ ἐπιβλητικός...

Δὲν ἤθελε ὅμως ν' ἀφήσει νὰ φανεῖ ἡ ὑποψία τῆς ἢ νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ προβεῖ σ' ἐξομολογήσεις.

«Δὲ θέλω νὰ μάθω τίποτα... τίποτα !» ἔλεγε ἀπὸ μέσα τῆς. «Τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἄς μείνει κρυμμένο στὴ συνείδησί σου !»

Ἐν τούτοις, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθεῖ καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χεῖρ μὲ τρόπο τόσο πολυσήμαντο, τόσο ἀσυνήθιστο καὶ μὲ τέτοια θερμοφιλία ποῦ ὁ πτωχὸς ὁ Ἀντρέας ἄρχισε νὰ τρέμει ἀπὸ ἐλπίδα.

Δὲν εἶτανε μόνον, κείνη τὴ στιγμὴ.

Καὶ ὁ Ἀντρέας ἀναγκάστηκε νὰ περμῆνει τὴν κατάλληλη στιγμὴ, γιὰ νὰ τῆς πῆ σιγά — σιγά :

— Θὰ ἔβλεπα πολὺ νὰ σὰς πῶ κατὰ... νὰ σὰς ἐξομολογήθῃ ἕνα μυστικὸ !..

— Ὁχι ! ὄχι ! τὸν παρεζάλεσε κείνη φοβισμένα. Δὲ θέλω νὰ μάθω...

— Μὰ τὸ ἔχετε μαντεύσει... ἐπέμεινε κείνος,

— Ἴσως ! ἀποκρίθηκε τότε ἡ Γιλβέρτη μ' ἀδύνατη φωνή.

Κ' ἔφυγε ἀπὸ κεῖ, λέγοντας μὲ τὸ νοῦ τῆς.

«Τί ἀσχημα ποῦ φέρθηκα !.. Μὰ ἔχω ἄραγε τὸ δικαίωμα ν' ἀρνιέμαι αὐτὸν ἀνθρώπον... ποῦ σκότωσε πρὸς χάριν μου !..»

Δὲ μπόρεσε πιά νὰ ναντιασθεῖ στὴ μυστικὴ ἐπιθυμία ποῦ τὴν ἐβασάνισε, στὴν ἀγωνία τῆς νὰ κούσει μὲ ταῦτά της τὴν τραγικὴ ὁμολογία ἀπ' τὸ στόμα τοῦ δολοφόνου...

Καὶ πῆγε μόνη τῆς στὸ σπίτι τοῦ Ἀντρέα Μωροῦ. Ἐπίασε καὶ τὰ δύο του χεῖρα, βύθισε τὸ βλέμμα τῆς στὰ ντροπαλὰ μάτια του καὶ τὸν ρώτησε μὲ σοβαρὴ φωνή :

— Ποιὸς σκότωσε τὸν Νταρνὰν ;

Ἐκείνος ἀνατρίχισε ἀπὸ... εἰλικρινὴ κατάπληξιν ἢ ὅποια φαινότανε ἀπ' τὸ πρόσωπο του ποῦ ἔλαμπε ἀπὸ ἐρωτα καὶ ἐλπίδα.

— Πῶς ; δὲν τὸ ξέρετε ; εἶπε σφίγγοντας τρυφερὰ τὰ χεῖρά ἀπὸ τὸν πυρετὸ χεῖρα τῆς. Σήμερον μαθεύτηκε σ' ὅλο τὸ χωριὸν... Πίασαν τὸ δολοφόνο... κάποιον ἀλήτη ποῦ ὀμολόγησε τὸ ἐγκλήμα του.

Ἐκείνη ἔμεινε μ' ὀρθάνοιχα μάτια.

Στὴν ψυχὴ τῆς ἔνοιθε ἀνέκφραστη πίκρα ἀπαγοητεύσεως.

Καὶ ψιθύρισε :

— Ἐμὰς ἀλήτης ; *Α !..

Καὶ ἐνῶ τὸ βλέμμα τῆς ἔσανάπερνε πάλι τὴν ἴδια ψυχρότητα ποῦ εἶχε ἀπέπαινον τὸν ντροπαλὸν καὶ ἀδέξιον Ἀντρέα Μωροῦ, τραβοῦσε ἀπότομα τὰ χεῖρα τῆς ἀπ' τὰ δικὰ του.